

A man in a dark suit and a woman in a green dress are dancing in a ballroom. The man is on the left, seen from the back and side, holding the woman's hand. The woman is on the right, looking towards the man. The background is a blurred ballroom with other people and chandeliers.

Učitel'
tanca

JULIE
KLASSENOVÁ

Učitel'
tanca

The title is surrounded by elegant, light grey calligraphic flourishes that swirl around the text.

Učitel' tanca

JULIE
KLASSENOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright© 2013 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

The Dancing Master

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Slovenské vydanie:

© **i527.net s.r.o., 2014**

www.i527.net

Prvé vydanie

ISBN 978-80-971448-4-5

Tento príbeh je dielom autorkinej predstavivosti. Mená, postavy, udalosti a dialógy sú vymyslené a akákoľvek podobnosť s reálnymi osobami, či už žijúcimi alebo zosnulými, je čisto náhodná.

Na počesť

Aurory Villacortaovej,

*učiteľky spoločenských tancov
na Illinoiskej univerzite.*

*Slečna V., ďakujem za Vaše hodiny tanca,
na ktoré nikdy nezabudnem.*

*Naučili ste ma nielen tanečným krokom,
ale aj mnohému inému – etikete,
zásadám spoločenského správania,
úcte a elegancii.*

*Vaše hodiny som mala najradšej.
Navždy ostanete v mojich spomienkach.*

*J. Dawson, učiteľ tanca a šermu,
s radosťou oznamuje svoj návrat z Londýna,
kde mal tú česť stretnúť sa s najlepšimi učiteľmi,
u ktorých sa naučil najnovšie tance: vychýrený galop,
španielske tance a iné. Preto sa odvažuje dúfať,
že o jeho hodiny prejaví záujem široká verejnosť.*

- inzerát v novinách The West Briton z roku 1829

*Učiteľ tanca pán Levien naučí
počas šiestich súkromných hodín
štvořylku, waltz, menuet a kontratanca
za jednu guineu.
Lower Charlotte Street č. 26, Bedford Square
Solidna večerná akadémia dva razy do týždňa
za dve guiney štvrtročne.
Každú stredú a sobotu popoludní akadémia pre mládež:
vhodná pre školy a rodiny.*

- inzerát v londýnskych novinách The Times z roku 1821

*Spoločenská sála je vari najlepším miestom na prehliadku
módy, spôsobov danej doby a skúmanie ľudských pováh.
Kde inde sa dá naučiť prijímať lichôtky s chladnou hlavou,
osvojiť si vyberané spôsoby a zdvorilosť bez afektovania,
vidieť eleganciu bez márnostatnosti, radosť bez výtržnosti,
dôstojnosť bez nadutosti a slobodu bez frivolnosti?*

- Thomas Wilson, učiteľ tanca:
An Analysis of Country Dancing, 1811

Prológ

1. MÁJ 1815

BEAWORTHY, GRÓFSTVO DEVONSHIRE, ANGLICKO

Prvý máj sme oslávili ako zvyčajne. Obliekli sme si tmavé šaty a čiernou bričkou sme sa odviezli zo sídla Buckleigh do Beaworthy. Vraj je to tradícia, povedala matka.

Vedela som však, že v ten deň mala na návštevu dediny ešte iný dôvod. Lady Amelia Midwinterová chcela, aby o jej prítomnosti v obci vedel každý – pre prípad, že by sa ktosi opovážil zabudnúť.

Najprv sme zašli do kvetinárstva a kúpili dve kytičky konvaliniek a nezábudiek.

Potom nám kočiš Isaacs zastavil na rohu High Street a Green Street. Nemuseli sme ho na to ani upozorniť.

Mladý paholok pomohol matke vystúpiť. Obzrela sa za mnou, ale ja som ju ignorovala a trucovito zostala sedieť v kočiari. Je to jej tradícia, nie moja.

Prešla cez cestu a jednu kytičku položila pred tržnicu – centrum obchodu na ostrovčeku zelene uprostred vydláždenej ulice. Tam zomrel.

Nezábudky. *Nikdy nezabudnem.*

Vrátila sa do koča, ale neodišli sme hneď. Chvíľu sme sedeli v tichu a čakali, kým kostolné zvony odbijú poludnie.

Bim-bam, bim-bam...

Keď zvuk zvonov doznel, jedným prstom opatrne odhrnula zamatový záves na okienku a pohľadom preskúmala ulicu. Najprv sa tváрила ľahostajne, ale potom prekvapene otvorila ústa, ktoré neskôr stúpili v príkrej grimase.

„Čo sa deje?“ opýtala som sa a v tvrdohlavom srdci mi rozkvitla vzbúrenecká nádej. Prisunula som sa k oknu a vyzrela von.

Pred parčíkom stála staršia žena, útla ako vrabček. Jednou rukou si podvihla sukňu a druhú zdvihla vysoko do vzduchu. Obzerala sa, akoby niekoho čakala. Chvíľu som sa aj obávala, že uprostred ulice zostane sama.

Vtom sa spoza tržnice vynoril starší muž. Odhodil zásteru a uklonil sa pred ženou. Ona sa odzdravila elegantným úklonom. Usmiala sa naňho dievčenským úsmevom a tvár jej omladla o desiatky rokov.

Muž jej ponúkol ruku a ona mu do nej vložila dlaň. Pomaly kráčali vedľa seba hore ulicou v zvláštnom rytme – krok, šúchavý krok, krok, šúchavý krok. Potom sa obrátili tvárou k sebe, chytili sa za ruky a otočili sa dookola.

„Čo to robia?“ spýtala som sa udivene.

Matka odvrkla: „Na čo sa to asi tak podobá?“

„Kto je to? Poznáte ich?“

Neodpovedala.

Z tváre sa jej zračilo množstvo rôznych pocitov: hnev, bolesť, túžba.

„Kto je to?“ znovu som zašepkala.

Nespúšťala pohľad z ulice, zo vzdalujúcich sa postáv, ktoré pokračovali v zvláštnom šúchavom kroku.

Zhlboka sa nadýchla a železnou rukou zovrela svoje pocity. „Myslím, že to boli Desmondovci.“

„Tých nepoznám.“

„Nie, Julia. Nepoznáš. Oni... žijú mimo dediny.“

Zvraštila som tvár. „Nevedia o... zákaze?“

„Vedia.“

Úchytkom som na ňu pozrela, ale odvrátila pohľad a vychádzkovou palicou svojho otca zabúchala na strechu brčky.

Na dohodnuté znamenie kočiš zvolal na kone hijó a kočiar sa pohol.

Cestou späť do Buckleigh sme sa zastavili na cintoríne. Matka vystúpila prvá a mávnutím ruky odmietla dáždnik, ktorý jej ponúkal nervózne prešľapujúci paholok. Po nej som z kočiara vyšla aj ja, a keď mi chlapec podal ruku, aby mi pomohol vystúpiť, koketne som sa naňho usmiala a zabávala sa na tom, ako sa začervenal.

Obloha nabrala sivú farbu cínu. Tenký plášť ma neuchránil pred studeným mrholením. Striaslo ma od zimy.

Kráčala som za matkou okolo lišajníkom obrastených pomníkov. Zastali sme pred políčkom ohradenom tehľami, na ktorom sa vynímali impozantné náhrobné kamene ako drahokamy na morbidnom náramku. Prečítala som si epitaf jej brata.

Graham Buckleigh, lord Upcott

* 4. január 1776

† 1. máj 1797

Milovaný syn a brat

„Dvadsaťjeden rokov,“ povedala som potichu. „Taký mladý.“

„Áno,“ zašepkala.

„Ako zomrel?“ opýtala som sa tak ako každý rok a dúfala, že jedného dňa mi vyrozpráva celý príbeh.

„Zahynul v súboji.“

„Kto ho zabil?“

„Jeho meno radšej nevyslovím.“

Pohľad mi zabľúdil od strýkovho pomníka k náhrobnému kameňu mojej tety. Ani ju som nepoznala, pretože zomrela pri pôrode, keď som ešte nebola na svete.

Lady Anne Tremellingová

* 5. december 1777

† 9. december 1797

Milovaná dcéra a sestra

Hlavou som kývla smerom k pomníku matkinej sestry: „Zomrela necelý rok nato.“

„Áno.“

Matka sa zohla a na bratov hrob položila kytičku konvaliniek.

Konvalinky. *Slzy a pokora.*

Narovnala sa: „Mali by sme sa poponáhľať, Julia. Tvoj otec sa necíti dobre.“

„Áno, som prekvapená, že si sem dnes chcela prísť.“

„Je to tradícia.“

Zazrela som na ňu úkosom: „Zdá sa, že ti záleží iba na dodržiavaní tvojich vlastných tradícií.“

Tým som, samozrejme, mala na mysli prvý máj, ktorý sa v Beaworthy neoslavoval už dvadsať rokov, hoci som počula chýry o tomto starobyľom zvyku a jeho zániku.

Matka sa bez slova obrátila k bričke. Snažila som sa ignorovať tento prejav odmietnutia rovnako, ako ona ignorovala moju ostrú poznámku.

„Prečo sa konal ten duel?“ opýtala som sa kráčajúc za ňou.

Neodpovedala. Sluha nám otvoril dvere kočiara.

„Prečo nekladieš kvety aj na hrob svojej sestry?“ dobiedzala som.
„Prečo iba na jeho hrob?“

Matka mrkla na sluhu a tichým hlasom odvetila: „O tom sa pohovárane inokedy. Nie teraz. Tvojho otca sme nechali osamote už príliš dlho.“

Moja neprítomnosť mu určite neprekážala. Myslím, že mu na mne vôbec nezáleží.

Otec *nás* na druhý deň opustil. V pochmúrnej nálade vyvolanej smrťou, trúchliacimi v čiernych šatách, pohrebom a výberom pomníka sme moje otázky pochovali spolu s ním. Tušili sme však, že jedného dňa sa znovu preberú k životu.

Jej jasnosť sa vrátila z jazdy na konci v dlhom jazdeckom kostýme... Tancovala obdivuhodne dobre a pritom sa pohrávala s jazdeckým bičkom.

- z knihy *A New Most Excellent Dancing Master:
the Journal of Joseph Lowe*

Kapitola 1

5. NOVEMBER 1816

BEAWORTHY, GRÓFSTVO DEVONSHIRE, ANGLICKO

Julia Midwinterová sa pridala k obyvateľom dedinky Beaworthy, ktorí sa zhromaždili na priestranstve medzi kostolom a hostincom. Hoci jej matka, lady Amelia, už pred rokmi zakázala oslavy prvého mája, dedinčania pokračovali aspoň v jednej zo starodávnych tradícií. Matka sa jej zúčastňovala iba zriedka, ale Julia tam smela ísť so susedmi Allenovcami. Každý rok piateho novembra obkolesili obyvatelia dedinky masívny, takmer dvojmetrový kameň, ktorý – podľa odhadu istého pána, vraj vedca, čo pred niekoľkými rokmi navštívil Beaworthy – vážil viac ako tonu.

V onen deň stála Julia na okraji zástupu, ktorý pozoroval vedátora pri práci. Muž s veľkým záujmom skúmal kameň, díval sa naň cez zväčšovacie sklo a napokon vyhlásil, že podobná hornina sa nenachádza nikde na západnom pobreží, ba ani v celom Anglicku. Poškrabal sa na brade a nahlas uvažoval, ako sa tam kameň dostal.

Julia mu to mohla prezradiť, veď to vedela celá dedina. Všetci sa zabávali na jeho rozpakoch – vedeli totiž niečo, o čom tento vzdelaný muž nemal ani potuchy. Každé dieťa v Beaworthy počulo tento príbeh, keď sedelo deduškovi na kolenách: Kameň vypadol z vrecka diablovej, keď ho zvrhli z neba. A preto vždy piateho novembra zvonári kameň obracali – aby diabla odplašili.

Tento rok bol však iný. Zvonári napriek veľkej námahe nedokázali kameň obrátiť. Julia, ktorá tam stála so sirom Herbertom Allenom a jeho synmi, uvažovala nad tým, či zvonári nie sú na taký ťažký kameň už pristarí.

Prišli im na pomoc aj muži z davu. Priniesli kláty a silné svaly vypracované v lome na íl, v kováčskych dielňach a na poliach. Podonášali ešte viac klátov a pomocnú ruku podali ďalší muži – medzi nimi aj sir Herbert a jeho synovia. Kameň sa však vôbec nepohol.

Sir Herbert sa domnieval, že pôda nezvyčajne skoro zamrzla. Iní krútili hlavami a odsudzovali takéto svetské vysvetlenie. Nie, znamená to jediné: diablov návrat.

Tí najpoverčivejší vyhlásili, že ide o predzvesť blížiacej sa katastrofy. Takmer všetci sa zhodli na jednom – príde zmena.

Julia Midwinterová dúfala, že majú pravdu.

Dúfala, že príde niečo, čo naruší jednotvárnosť jej života: nekonečné bohoslužby, vážne ticho pri stole, dni strávené nad výšivkami pre dobročinný spolok a večery pri Fordyceových *Kázňach pre mladé dámy*, *Zrkadle čnosti* a niekoľkých nudných románoch, ktoré matka považovala za primerané jej veku. Jediným rozptýlením pre ňu bola spoločnosť najbližšej priateľky Patience Allenovej alebo kobyly Liberty.

November, december aj január prešli bez vytúženej zmeny a deväťnásťročná Julia bola čoraz nespokojnejšia. Pominulo aj obdobie, keď musela držať smútok, ale pochmúrna nálada ju neopúšťala. Jediné, čo ju tešilo, bolo, že sa už nemusela snažiť získať si otcovu priazeň.

V istý sivý februárový deň si Julia a Patience vyšli na prechádzku na koňoch po rozsiahlych buckleighovských pozemkoch. Vybrali sa po cestičke vedúcej cez les, ktorý sa práve prebúdzal zo zimného spánku – brečtan a mach sa začínali zelenáť, ale pokrútené konáre stromov nad ich hlavami boli ešte holé. Niekoľko odvážnych vtákov oprášilo staré melódie a dúfalo rovnako ako Julia, že jar je už pred dvermi.

Les sa pred nimi otvoril do čistinky, na konci s týčiacim sa živým plotom. Julia dostala šibalský nápad a jeden kútik úst sa jej nadvihol do úškrnu. Sklonila sa nad krk kobyly a telom i hlasom ju popchla do cvalu – jazdecký bičík mala v ruke len tak pre parádu, podobne ako muži nosia vychádzkové palice. Svoju Liberty by nikdy neudrela.

Letmo začula Patience, ktorá za ňou kričala, že plot je príliš vysoký. Juliin kôň bol však rýchlejší a jeho jazdkyňa dvakrát lepšia, a tak priateľkine slová zneli ako vzdialený bzukot. Julia jazdila na bočnom sedle seabedome a rovnako pohodlne ako muži, ktorí sedávajú obkročmo. Posmelená vetrom, rýchlosťou a pocitom slobody dala Liberty úplnú voľnosť. Krásna kobyľa cválala zo všetkých síl priamo k plotu, ktorý ohraňoval pozemky lady Midwinterovej – Juliino väzenie. Za ním sa rozprestieralo celé grófstvo Devonshire a Anglicko a celý svet.

Patience posledný raz zvolala: „Je príliš vysoký!“

Julia na okamih oľutovala, že riskuje nohy a život svojej milovanej Liberty, ale už bolo neskoro.

Kobyľa vyskočila a Julia na chvíľu pocítila blaženú ľahkosť, lebo z nej opadla ťarcha celého sveta. Letela. Unikala.

Liberty doskočila na premočenú pôdu. Julia sa usilovala udržať v sedle. Dúfala len, že kobyľa sa pri dopade niečo nevbilo pod podkovu, pretože klusala akosi nepravidelne.

„Příí!“ Julia spomalila kobyľu do kroku, jemne potiahla opraty a zatlačila ju kolenom, aby sa otočila. Neďaleko sa nachádzali schodíky, po ktorých sa dalo prejsť na druhú stranu živého plota. Zoskočí na ne a skontroluje Libertine podkovy, aj keď to bude znamenať, že sa do sedla už bez pomoci naspäť nedostane. Nuž čo, domov pôjde pešo.

Uvoľnila si koleno z rázsochy sedla, zohla sa k vrcholu schodíkov a zosunula sa na najvrchnejší stupienok. Jazdecký bičik si zastrčila pod pazuchu a postupne nadvihla kobyle predné nohy, aby skontrolovala podkovy.

Patience ju dostihla o niekoľko minút neskôr. Musela vyjsť západnou bránou, ktorá bola vzdialená asi pol kilometra.

Ustarane sa zadávala na Liberty: „Je v poriadku?“

„Myslím, že áno.“

„A ty?“

Julia sa zaškerila: „Nikdy som sa nemala lepšie.“

Patience jej úsmev neopätovala, ale aspoň jej nič nevyčítala – nie ako Juliina matka. Keby sa o tom skoku dozvedela...

Julia pustila kobyle nohu, odviazala uzdu a pustila sa smerom domov. Patience šla vedľa nej.

Keď sa blížili k západnej bráne, začuli hlasy. Julia zastala, aby lepšie počula.

Patience zabrzdila svojho koňa: „Čo...?“

Julia dvihla ruku, aby ju umlčala. Hlasy prichádzali z opačnej strany starej, dávno opustenej vrátnice a nezneli ani povedome, ani láskavo.

Libertinu uzdu uchytila o konár stromu a zašepkala priateľke: „Počkaj ma tu.“

„Julia, nie,“ zasyčala Patience. „Môže to byť nebezpečné.“

Julia jej varovanie ignorovala a cupkala po mokrej zemi s vytaseným jazdeckým bičikom, akoby v ruke držala zbraň. Prikradla sa ku kamennej budove a nazrela za roh.

Chvíľu jej trvalo, kým pochopila. Svalnatý chlap držal štíhleho mladíka v pracovnom odevu a baretke. Medzitým iný muž, šlachovitý so zlepenými plavými vlasmi, obťažoval mladú ženu. Chytil ju za ruku a začal ju vykrúcať.

„No tak, holubička,“ pobádal ju líškavým hlasom, „chcem ťa vidieť hopsať. Tanec v duchu – tak to volá tá vaša zberba, nemám pravdu?“

Keď Julia zistila, o koho ide, jej rozhorčenie prerástlo v hnev. Tí príšerní bratia Wilcoxovi!

Vpochodovala medzi nich s bičikom pripraveným zasiahnuť. „Pustite ju, pán Wilcox.“

Felton Wilcox sa obrátil, ostražito prižmúril oči. „Ale, ale! Nie je to azda naša urodzená slečinka, ktorá strká nos do cudzích záležitostí?“

„Povedala som, aby ste ju pustili.“

„No tak, slečna,“ prosíval Joe, mladší z bratov, „veď sú to len dvaja metodistickí táraji. Chceme iba, aby nám zaspievali a zatancovali, ale oni nechcú.“

„Nechajte ju na pokoji!“ skríkol zajatý mladík a snažil sa vymaniť z Joeovho zovretia. Ten ho udrel kolenom do chrbta.

„Benjamin!“ zvriesklo dievča.

Felton Wilcox ju umlčal tuhým zovretím. Líca jej stlačil pevne ako zverák, až sa jej pery zošpúlili ako rybe lapajúcej po vzduchu.

„No tak, zaspievaj mi, ty krásna odpadlíčka. Chcem ťa počuť.“

„Spievam iba na Božiu slávu,“ vydala zo seba, „nie pre zábavu takých úzkopsých ľudí, ako ste vy.“

„Ty jedna...“ Felton sa zamračil a zahnal sa rukou, akoby ju chcel udrieť.

Julia ho švihla jazdeckým bičikom po zápästí.

Felton sa strhol, šokovaný úderom a jej trúfalosťou.

Otočil sa k nej, znovu sa zahnal, ale zaváhal.

Julia zostala neohrozene stáť na mieste a zlostne naňho gánila. „Možno si myslíte, že strážnikovi bude fuk, ak sa dozvie, že ste obťažovali týchto ľudí, ale sľubujem vám, že ak sa opovážite siahnuť na mňa, odvisnete.“

Odhrnul si nepoddajné vlasy z očí a zavrčal: „Bosorka!“

Julia v záchvate hnevu znovu zodvihla bičik a zasvišťala ním vo vzduchu. Felton jej ho však vytrhol z ruky.

Zlovestne ho zdvihol, oči sa mu leskli ako hadovi: „Kto povedal, že vás musím udrieť rukou...?“

Z diaľky sa ozval zvuk konských kopýt. Julia neodvrátila pohľad od Feltona Wilcoxa, ale ten pozrel smerom k západnej bráne a zachmúril sa. Odhodil bičik a obrátil sa k bratovi:

„Podme. Mal to byť súkromný večierok, ale títo nepozvaní hostia nám ho prekazili.“

Joe mladíka sotil na zem a rozbehol sa za bratom do lesa. Na to, že bol taký tlstý, bežal prekvapivo rýchlo.

Štíhly mladík sa pozviechal a chcel sa za nimi rozbehnúť. Ale dievča ho chytilo za rameno: „Benjamin, nerob to. Nechaj ich. Nič mi nie je.“

Pohľadom prebehol z utekajúcich chlapov na jej tvár: „Si si istá?“

„Áno, úplne.“ Obrátila sa k Julii: „Viem, že ste to mysleli dobre, slečna, ale nemali ste ho udrieť. Máme predsa vždy nastaviť druhé líce.“

Julia nadvihla obočie: „Nabudúce pokojne nastavte aj druhé líce. Felton Wilcox vás po ňom ešte udrie silnejšie.“

Dievča na ňu pozrelo prenikavým pohľadom: „Tak ako vy jeho?“

Julia nemohla uveriť vlastným ušiam: „Snažila som sa vám pomôcť.“

Mladík položil dievčaťu ruku na plece a pozrel sa na Juliu: „Ďakujem vám, slečna. Skutočne. Hanbím sa len za to, že som Tess nedokázal pomôcť sám.“

„Necíťte sa preto zle,“ utešovala ho Julia, „Wilcoxovci sú miestni majstri v zápasení. Nie ste prvý muž, ktorého zložili. A ani posledný.“

Zdvihol svoj klobúk zo zeme a uklonil sa: „Volám sa Ben Thorne a toto je moja sestra Tess. Ešte raz vám ďakujeme, slečna Midwintorová.“

Julia si všimla, že ju poznajú po mene, hoci ona ich nie. Bola si istá, že ich už videla, ale nikdy sa nezoznámili.

Jazdci k nim napokon dohrmotali v búrke duniacich podkov a lietajúcich kúskov blata.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa James Allen, kým ladne zišiel z koňa. Na peknej tvári mal prísny výraz.

„Áno, celkom v poriadku.“

Jeho brat Walter prehodil nohu cez sedlo, aby mohol zoskočiť z koňa. Čižma sa mu zasekla v strmeni, a tak hopkal, aby si udržal rovnováhu. Napokon nohu uvoľnil takým prudkým trhnutím, až mu z hlavy odletel klobúk.

Slečna Thorneová ho zdvihla zo zeme a podala mu ho: „Ste v poriadku?“ opýtala sa nežne.

Walter sa začervenal. „Áno, slečna. Ďakujem vám.“

James nespúšťal zrak z Julie. „Patience nás videla na koňoch a povedala nám, že máte problémy.“

Naozaj? Ani si nevšimla, kedy odcválala. „Bratia Wilcoxovci,“ vysvetľovala, „obťažovali týchto dvoch. Našťastie už odišli.“

Ben Thorne prikývol: „Vďaka slečne Midwinterovej a jej jazdeckému bičíku, ktorým ich presvedčila, aby radšej utiekli.“

James Allen prekvapene nadvihol obočie: „Jazdecký bičík? Julia, to nebolo rozumné. Ktovie, akú pomstu tí dvaja vymyslia?“

„Našťastie ste prišli v pravý čas.“

Všimla si, že Walter ešte stále zíza na Tess. Dievča bolo pôvabné. S veľkými hnedými očami a dlhými červenkastými vlasmi, ktoré jej padali na plecia, vyzeralo ako lesná víla.

Chudák Walter sa v prítomnosti žien vždy cítil rozpačito. Ale *krásna* žena v jeho veku? To bola dvojnásobná skúška. S nevýraznými svetlohnedými vlasmi, smutnými očami a odstavajúcimi ušami bol síce roztomilý, ale žiadna žena by ho zrejme neoznačila za krásavca.

Skôr než ich Julia stihla predstaviť, pricválala Patience. Vlasy, dokonca ešte svetlejšie ako Jamesove zlatisté kučery, jej poskakovali okolo červených líc. Úbohá Patience! Vždy býva taká pomalá. Julia ju ešte nikdy nevidela cváľať tak rýchlo, ale aj tak to nestačilo na to, aby udržala krok s bratmi.

Zadychčane zvolala: „Je všetko v poriadku?“

„Áno, moja drahá,“ povedala Julia. „Vďaka tebe. Ďakujem, že si povolala celú kavalériu.“

V nedeľu sedela Julia Midwinterová v Kostole sv. Michala na svojom obvyklom mieste s matkou po jednej strane a Patience po druhej. Farár Bullmore stál nad nimi na vyvýšenej kazateľnici a monotónne o čomsi hovoril. Julia ho nepočúvala. Mal záľubu vo vznešených slovách a zjavne sa rád nechal uniesť zvukom vlastného hlasu. A čo bolo ešte horšie – pripomínal jej otca. Vždy, keď sa na ňu pozrel, v očiach mal chlad a nesúhlas. Presne ako on.

Julia si všimla, že farárov syn znovu prišiel na návštevu z Oxfordu. Cedric Bullmore si zaumienil nasledovať otcov príklad služby v cirkvi. Uvažovala nad tým, kde sa raz usadí. Možno na nejakom vzdialenom a zaujímavom mieste... Rozhodla sa, že sa pokúsi s ním trochu viac flirtovať. Áno, začne hneď popoludní.

Hoci mal pán Bullmore syna vhodného na ženie, Julia bola radšej, keď kázne prenechával starému, láskavému vikárovi Evansovi. Počas významných sviatkov viedol pán Evans bohoslužby v starom kostolíku na buckleighovskom panstve pre všetkých, ktorí mali záujem – zvyčajne iba pre ňu, lady Ameliu, Allenovcov a hŕstku služobníctva a nájomníkov. Ostatným zrejme viac vyhovoval novší kostol priamo v dedine.

Julia sa nedokázala sústrediť. Obzrela sa ponad plece na opačnú stranu chrámu.

Zrak jej padol na muža, ktorého ešte nevidela. Sedel v lavici pána Ramsaya, niekoľko radov za ňou. Mladík mal tmavé vlasy, pekne tvarovaný profil, pevnú bradu a silné líčne kosti. To, čo ju však na ňom zaujalo najviac, bola skutočnosť, že pôsobil tak cudzo. Určite *nie* je z Beaworthy.

Naklonila sa k Patience a zašepkala: „Kto je to?“

Patience, ktorá počúvala kázeň, sa prebudila zo zahĺbenia a sledovala Juliin pohľad. „Neviem,“ odvetila šeptom.

Lady Amelia neodtiahla pohľad od reverenda Bullmora, ale Julií položila ruku na koleno, aby jej naznačila, že má ticho sedieť.